

Εκεί που μεγάλωσα ο Απρίλης, στη συνείδησή μου ήταν και στην μνήμη μου παραμένει, συνυφασμένος με διάφορα πράγματα.

Με το άνοιγμα της μέρας, το μαλάκωμα του καιρού και την μυρωδιά από τα άνθη των δένδρων της νερατζιάς.

Δεν κουβάλαγε την τρέλα, το ξεμυάλισμα του Μαΐου, ούτε του Μαρτίου τα κρύα, τις τελευταίες εκδικήσεις του χειμώνα που ψυχorroαγούσε.

Το χώμα, που κράταγε ακόμα η γειτονία, σαν το τελευταίο οχυρό αντίστασης στα συνεχή πραξικοπήματα της βίαιης αντιπαροχής, πρασίνιζε.

Η πόλη μεγάλωνε, οι γειτονιές άλλαζαν, ο κόσμος επίσης, όχι ότι τότε αυτά ήταν μεγέθη που αντιλαμβανόμουν. Αλλά στη ζωή έτσι συμβαίνει. Τις περισσότερες φορές καταλαβαίνουμε κάτι, όταν πια δεν μπορούμε να το αλλάξουμε. Ή όταν αυτή η αλλαγή, η ή απόπειρα για αυτή, θα μας στεναχωρήσει ακόμα περισσότερο.

Ο Ιλισός δεν φημιζόταν ούτε τότε για την καθαρότητά του αλλά για την πιτσιρικαρία, ήταν far west με τις γέφυρες και τις απότομες όχθες του.

Αν εξαιρεθεί το μόνιμο στρίμωγμα του σχολείου δεν υπήρχε τίποτα άλλο να ενοχλήσει την παιδική αφέλεια, εκτός από τις τσουκνίδες που γέμιζαν τις γάμπες σημάδια και εκνευριστική φαγούρα.

Απρίλιος, με εκείνες τις βροχούλες τις Μεγαλοβδομαδιάτικες, που δεν ακούγονται καν, έτσι σαν δάκρυα στο θείο δράμα.

Απρίλιος, με την μόνιμη παιδική αγωνία να μην μας γελάσει κανείς την πρωτομηνιά, που τελικά όσο και προετοιμασμένος να ήσουν κάποιος θα σε παγίδευε σε ένα Πρωταπριλιάτικο

ψέμα. Έτσι σαν προετοιμασία για την ενήλικη ζωή.

Απρίλιος.

Εκεί που μεγαλώνω τώρα, δεν έχει τίποτα από τα παραπάνω και ούτε θέλω να μιλήσω για αυτά που υπάρχουν τώρα.

Απρίλιος.

Ποιος ξέρει τι θα ανακαλύψω για τον φετινό, στο μέλλον;